

ALEX CIORICI

Cl. a XI-a, Liceul Teoretic „Ion Vatamanu”, Strășeni
Premiul Mare, secțiunea „Proză – liceeni”

Destin de felinar

MOTTO: „*Pentru noi valorează mai mult libertatea persoanei decât statul.*”

K. Harell

Câteodată lucrurile sunt mai vii decât credem. Chiar și un felinar trăiește cu toată profunzimea flăcării, arzând, dar luminându-ne viitorul, topind zidurile de interese, răsturnând lumea după placul și asemănarea sa, plâsmuind și replâsmuind iluzii, care sunt, de fapt, destine. Destin de felinar.

Pașii, doar ei mai erau în noaptea asta... Fiecare singur, în felul său... Îndreptau o siluetă pe străzile mici, pustii și înguste, grăbit alungați de câinii mari și răi, cu lanțuri grele și zăngănitoare, asemenea unor strigoi condamnați la cușcă; pe sub geamurile mari de blocuri cu gratii înfricoșătoare de pușcărie prin care și soarele se teme să intre; prin stații de metro distruse și populate doar de cerșetori și șobolani. Mergeau, ținându-se de mână, pe aleile prost luminate ale vechiului parc: mașină a timpului în oglinzile căreia se regăsesc, viu colorate, urmele mai multor generații, ale copiilor războiului, născuți în tranșee, cu arma în mână, gata să lupte pentru o prostie în care sunt obligați să creadă, copii care știau pe de rost simfonia a doua de distrugere a lumii la pian și orchestră, dirijată de maeștri cu renume în marile teatre și case de nebuni ale lumii; copii care ascultau pe ascuns „Beatles” în subsoluri; în fine, copiii renașterii naționale, veniți în piețe cu steaguri în mână și cu innuri pe buze, copii ce au atras de partea lor armata, îmblânzind tancurile și mitralierele, copii ce au reîntregit Berlinul, copii ce au văzut biruința în Piața Victoriei, copii ce au zămbit soarelui în Piața Marii Adunări Naționale... copii...

Treceau prin fața micii biserici, mult mai bătrână decât lumea, dar veșnic zămbitoare și binevoitoare, care avu de suferit când primul om zbură în cosmos și nu-L găsi pe Dumnezeu cu toată mulțimea de îngerși prietenește așezați pe norii albi și moi. Sau poate că nu vru să-i vadă, sau poate că Ei erau acolo, dar primiră ordin de la înaltele cancelarii bisericești de a tăcea, ca să nu prefacă Edenul într-o destinație turistică pentru cei mai influenți ca noi, cu vile de lux și fete care pot să uite de onoare pentru câțiva gologani mult mai negri decât cea mai întunecoasă noapte de decembrie...

Apoi, după o lungă promenadă nocturnă și după ce scăpă de bandiții înarmați până-n dinți cu automate

Kalașnikov, reuși să ajungă acasă – în fața clădirii clonate după unul și același proiect, apoi tăiată de la mijloc și lipită de pământ, înconjurată de grămezi de gunoi, romi și câini vagabonzi... Acolo îl aștepta o ceașcă de cafea rece, câțiva biscuiți uscați, o scrumieră plină, costumul ros cu grijă de moli, deznădejdea și singurătatea, cu aceeași privire palidă și pustie a unei zgripturoaice din poveștile de adormit copiii, ce împleteau un pulover din ață de păianjen, comod așezate în fața televizorului alb-negru la care se transmitea numai politică, sport și o infinită telenovelă braziliană despre doi tineri care se iubesc, – el, desigur, muncitor sărac pe plantațiile de cafea, și ea, fiica sângerosului proprietar, care trebuia să fie măritată cu un „buștean bătrân” numai pentru a-i moșteni averea...

Ieși la balcon. Singurătatea îl urmări în tăcere, ca o umbră. Luna plină, stelutele vesele sau norii negri și grei ca povara sufletului nostru nu mai erau... În jur se înălța jungla de beton, sticlă și neon. Privind cu lacrimi în ochi la orașul înecat în mizerie și hoteluri de lux, sărăcie și demnitari ce-și ridică palate, întuneric în case și străzi luminate în roșu de felinarele în stil baroc, a înțeles că, în cei câțiva ani de independență, țara asta devenise o domnișoară în Istanbul, Ankara ori Yemen... I se părea bizar că oamenii de aici, murdari, goi și îndestulați doar cu câteva bucățele de pâine, mai pot fi momiți cu ideea că sunt liberi, că au limbă, istorie și demnitate națională. La el acasă ei ar fi preferat să fie robi – muți, orbi, surzi – numai să fie hrăniți la timp... Acum și acolo ei sunt liberi: se ucide tată pe fiu în numele religiei, vinovați fiind, ca de obicei, fostul regim și președintele american.

Dorul îl măcina des... Cu nostalgie și durere în suflet, își amintea de locurile copilăriei, fără vii și livezi, mări și oceane, fără același soare ce răsare peste căsuța părintească din mijlocul unei câmpii înfloritoare, fără glasul blând al mamei ce zice: „Bună dimineața”... Asta nu avea... Era doar prima sa descoperire științifică: precum că soarele își are culcușul în căsuța de piatră din spatele moscheii, când încă de dimineață fu acolo și aștepta în prag, știind că „tatăl

ceresc” se va supăra găsind oaspeți nepoftiți. Între timp se împrieteni cu statuile masive ce străjuiau intrarea și îi ascultau cu răbdare și bucurie poveștile. Când l-au găsit, era deja noapte târzie. Plângea, dar nu din cauza că-i făcu pe părinți să sufere, ci pentru că adormi și nu-i ură soarelui „noapte bună”.

Acasă îl înconjurau soldați gata să tragă și în copii, deșerturi, cămile, aur, reguli stricte ale Islamului și în sondele de petrol din curtea din spatele casei...

Apoi au trebuit să fugă din țară, câte unul, cu acte false pe care le schimbau în fiecare oraș de teamă să nu fie prinși... El fu primul. Îl conduse întreaga familie, dar nu plângea nici cerul înstelat, nici mama. Iar tatăl său, lăsând să-i cadă cârja pentru a-i strânge mâna, îi ură „Drum bun” și îi întinse banii. Luna văzută cu ochii umezi era nemaipomenit de mare, rotundă și frumoasă. La gară îl aștepta trenul cu promisiunea lui veșnică: „te duc-te aduc”.

Da... El era unul dintre acei mulți copii care păreau țara, fugind de regim, pentru a urca pe culmile cunoașterii sau pentru a deprinde o meserie, pentru a-și crea viitorul, a-l plăsmui din speranțe deșerte.

Spre dimineață, ieși în stradă. Așteptă să răsară soarele și cu el, întregul oraș. În jur domnea o liniște nemaipomenit de stranie, spintecată, în fine, nu de clopotul bisericii, ci de sirene, avioane și chiuit de proiectile...

A doua zi se anunță stare de urgență și evacuarea cetățenilor aflați în calea ofensivei. Au venit voluntarii și după el. Dar în ultimul moment refuză, a fugit destul... unde avea să plece? Cine avea să fie acolo? Refugiat? Fără drepturi, doar cu obligații. Nu! Cineva trebuia să fie alături de soldați cu un foc pentru țigară sau pentru... mormânt. Aici se lupta sângeros pentru memoria luminoasă a trecutului, în numele strămoșilor și copiilor, în numele viitorului. Aici luptau, iar dincolo înălțau, în tăcere și taină, hotarul... Iar el voia să vadă un război adevărat, oricât de straniu ar fi părut...

El nu putea să plece... Era un stâlp de fier, un stâlp ce simte, ce trăiește, ce iubește și ce moare... Da, era un felinar în care s-a ascuns acel copil al nisipurilor, asta a tănuț-o din capul locului. Un felinar cu gaz, unul diferit de toți, ignorat pentru că avea flacără... verde... Un felinar ce dorea să fie obișnuit, ce s-a îndreptat spre soare după ajutor, dar nu l-a primit (din același motiv), un felinar al cărui destin e de a rămâne să străjuiască râul devenit frontieră între interese. Un felinar cu suflet de copil, care, asemenea lui Pinocchio, era suficient de naiv pentru a schimba lumea cu o baghetă magică... Un copil ce a rămas abandonat după gardul de sârmă ghimpată. Un copil ce vrea să crească liber, un copil ce trăiește zi de zi în sufletul felinarului: copilul de acasă... El luminează două țări cu o singură flacără (murind de două ori mai repede). Stă aici să îngrijească florile crescute cu grijă de tinerii îndrăgostiți, azi despărțiți de intenții, dar ele se oflesc

asemenea lor și se duc pe apă, apă mult mai rece decât fierul, betonul și gloanțele de mitralieră.

Râul devenise al doilea Berlin al Europei. Felinarul păzea o crăpătură prin care trecea lumina... lumina ce topește deznădejdea... Cât mai arde flacăra... mai este lumina... mai este speranță... mai este... este... e... Trebuie să fie! Nu lăsați să se stingă focul! Va fi întuneric! Vom pierde speranța! Vom rămâne singuri aici... Nu vreau să fim singuri. Nu mai vreau oameni de subsol, oameni murdari, goi și îndestulați cu aceeași bucată de pâine! Vreau să zâmbim bucușorî răsăritului de soare într-o lume nouă!

Nu vreau întuneric; vreau să aflu: de ce soarele nu obosește să răsară și să apună? Vreau să aflu: de ce luna este încă albă și nu s-a înnegrit de atâta mizerie pe care o vede noaptea pe străzi? Vreau să aflu: de ce iarba încă răsare, chiar dacă este călcata în picioare? Vreau să aflu de ce floarea-soarelui mai înflorește, chiar dacă rodul ei este scuipat... Vreau să aflu de ce cerul mai este senin, deși e îmbâcsit cu fum. Vreau să aflu de ce pământul nu rage de atâtea păcate... ale omului. Vreau să aflu, apoi să mor liniștit...

Felinarul ne va lumina viitorul... Nu pentru mult timp... Trebuie să învățăm a ne lumina singuri...

– Mai arzi?

– Mă sting, dar lumina mea trece în voi.

– Crezi că vom reuși?

– Nu cred... Știu... Împreună vom topi zidul... Am aflat... E simplu... Fierul, betonul și gloanțele de mitralieră au totuși inimă, ea începe să bată.

– Auzi, „boc, boc”!!!!... Unde ești? De ce taci?

– ...Avem! 🐱

Secolul luminilor